

РЕШЕНИЕ

№ 2613

гр. София, 21.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 28.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2980** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. С. Рахими Р., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], лично и като законен представител на малолетните С. Х. Ш., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН] и А. Г. Д., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв. Д. Р. против Решение № 4553/18.12.2018 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващата и на малолетните и деца за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон. Излагат се доводи, че неправилно не е кредитирана бежанската й история, при положение, че тя попада в категорията лица от уязвима група – майка с пет малолетни деца. Подробни съображения излага в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателката лично и като законен представител на малолетните С. Х. Ш. и А. Г. Д. не се явява, представлява се от адв. И., който поддържа жалбата, по изложените в нея съображения и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт И., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор К., която излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли Съда да я отхвърли.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № 4394/27.09.2016 г. по описа на РПЦ-Х. към ДАБ при МС, като на същата дата е регистрирана С. С. Рахими Р., ЛНЧ: [ЕГН], женски пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданка на И., етническа принадлежност – персийка, религия – протестант, семейно положение – омъжена. Нейната самоличност е установена въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Молбата за закрила е подадена от С. С. Рахими Р. лично и в качеството и на законен представител на малолетните и деца С. Х. Ш., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН] и А. Г. Д., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН]. На територията на Република България С. С. Рахими Р. е придружена от своя съпруг А. Г., ЛНЧ: [ЕГН], с регистрирана отделна молба за получаване на международна закрила.

От административната преписка се установява, че с Решение № 10114/22.05.2017 г. на Председателя на ДАБ на С. С. Рахими Р. лично и в качеството и на законен представител на малолетните и деца С. Х. Ш., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН] и А. Г. Д. е отказано предоставяне на международна закрила. Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 653 от 12.10.2017 г., постановено по адм.дело № 816/2017 г. по описа на Административен съд-Х., е отменено поради нарушение на чл.15, ал. 6 и ал. 8 от Закон за закрила на детето. Решението на АС-Хасково е обжалвано пред ВАС, който с Решение № 9875 от 18.07.2018 г. го е оставил в сила. В изпълнение на дадените от ВАС указания административният орган е извършил следните действия:

Със Заповед № РВР18-РД56-171/19.10.2018 г., издадена от Кмета на Район "В." – Столична община (л.41) на основание чл.25, ал.2 ЗУБ, С. С. Рахими Р. е назначена за законен представител на своите малолетни деца С. Х. Ш. и А. Г. Д..

Със Заповед № ДП/Д-С-ВР/301-002/21.09.2018 г. (л.39), издадена от Директор на Дирекция "Социално подпомагане" (ДСП) – В. е определен за социален работник – Б. Г. Б., на длъжност социален работник в Отдел "Закрила на детето" (ЗД) при ДСП-В., присъствал на изслушването на малолетната С. Х. Ш. и същият е изготвил Социален доклад № ДП/Д-С-ВР/301-005/05.11.2018 г. (л.37).

С Протокол рег.№ УП-11270/09.11.2018 г. (л.36) С. С. Рахими Р. е уведомена, че съгласно чл.15, ал.8 от Закона за закрила на детето, децата и имат право да получат безплатна правна помощ във всички производства, засягащи техните права и законни интереси.

Чужденката е получила копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписала лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: ВР109С1604190001. [банкова сметка]. Във връзка с образуваното производство е

изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 29.11.2016 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.137).

От административната преписка се установява, че с С. С. Рахими Р. е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег.№ УП 11270/03.02.2017 г. Видно от протокола от проведено интервю се установява, че молителката заявява, че не е била арестувана в страната си по произход или в друга държава. Отрича членство в политическа партия или организация. Върху нея не е оказвано насилие, лично не е имала проблеми с официалните власти в страната си по произход. На въпроса каква религия изповядва, чужденката дава като отговор, че е била мюсюлманка, а вече е християнка, като е приела христовата вяра, някъде преди 6-7 месеца преди датата на провеждане на интервюто. Заявява, че нейните родители са в И., а двамата и братя в Англия. Преди да напусне държавата си по произход е живеела в [населено място]. Заявява още, че има завършено средно образование, завършила е в [населено място]. Не е работила за други хора. Относно напускането на държавата си по произход заявява, че преди шест месеца напуснала И. с легална виза, със самолет за Република България, като тя и близките и кацнали във В.. Визата била за период от 21 дни, но тя и близките и имали право на престой от седем дни във В.. Паспортът и останал в хотел "Перла", като същият не и бил върнат с довода, че докато тя и близките и не напуснат страната, документът и за самоличност следва да остане в хотела. Полицейските власти във В. не са били уведомени за това. Допълва, че имала фотокопия от паспорта си. По спомен заявява, че във В. са останали четири дни, след което се отправили към [населено място]. След пристигането си в С., наели апартамент, посещавали болница заради детето, като там се осъществило задържането им от българските власти. По време на интервюто молителката посочва, че желае да отиде в Англия при своите братя, тъй като цялото и семейство е напуснало държавата си по произход. Заявява още като причина за напускане на държавата си по произход, обстоятелството, че съпругът и е приел християнството, като за това е бил притесняван от иранските власти. Преди две години същият бил задържан поради тази причина. Това била причината за напускането на чужденката, заради съпруга си и проблемите, които той имал. Допълва, че тя не е имала проблеми в лично качество. Заявява още, че след като задържали съпруга и преди година и половина, едва бил освободен от ареста. Допълва, че тя е протестант, че към датата на интервюто все още не е кръстена, че очаквала кръщение. Допълва, че и родителите и са християни, приели христовата вяра отдавна, както и че в града, в който са живели, са посещавали църквата тайно. Когато съпругът е бил задържан, властите ги заставили повече да не се занимават с това нещо. Посочва в заключение, че към настоящия момент не могат да се завърнат в държавата си по произход, тъй като имали проблеми.

В изпълнение на чл.15, ал.1 ЗЗДет, с малолетната С. Х. Ш. в хода на административното производство и с оглед задължителните указания по прилагане на закона е проведено интервю. Интервюто е обективизирано в Протокол рег.№ УП 11270/09.11.2018 г. (л.34), същото е проведено в присъствие на законния представител на детето - С. С. Рахими Р., назначеният социален работник – Б. Б. и преводач. В хода на изслушването от страна на малолетното дете е заявено, че причината за напускане на страната по произход е, че нейният баща е приел христовата вяра. В България се чувства добре, който факт е отразен и в изготвения в хода на административното производство социален доклад. Заявява, че тя напуснала И. заедно със семейството си

със самолет, поради проблемите, които нейният баща имал. В И. останали бабите и дядовците и. Малолетната С. Х. Ш. ходи на училище, учи български език, има приятели в квартала, където живее със семейството си. В заключение заявява, че не желае да се върне в И., и че в България се чувства добре и спокойно.

Предвид факта, че С. С. Рахими Р. и малолетната ѝ дъщеря С. Х. Ш. мотивират напускането на страната си по произход с проблеми на А. Г. – съпруг на молителката, в хода на административното производство са разгледани и причините, поради които същият е напуснал територията на И. и е поискал предоставяне на международна закрила от Република България.

Видно от административната преписка е, че А. Г. мотивира молбата си за предоставяне на международна закрила във връзка с притеснения за неговата сигурност. Заявява, че преди шест години се е запознал с Билблията, а в И. не може да се изповядва друга религия, различна от мюсюлманската религия. Там не можел да посещава църкви, поради което е посещавал тайно домашно устроени такива. Година преди напускане на страната си по произход бил задържан за пет дни от полицейските власти, тъй като бил издаден от негови съседи, че се занимава с християнство. Освободен бил от националните власти поради липса на доказателства. В хода на интервюто му е заявил, че в И. приемането на чужда религия се наказва със смърт. Непосредствено преди напускане на страната си по произход, заявява, че при посещение в домашна църква нахлули полицейски власти, които задържали двама от присъстващите, но той успял да избяга.

С Решение № 10110/22.05.2017 г. на Председателя на ДАБ на А. Г. е отказано предоставяне на международна закрила в Република България. Посочените от А. Г. са обсъдени и от страна на административния орган са оценени като непопадащи в предметния обхват на ЗУБ. Решението на административния орган е оспорено по съдебен ред, като с Решение № 5727 от 16.10.2017 г., постановено по адм. дело № 7772/2017 г. по описа на АССГ, жалбата е отхвърлена. Съдебното решение е оспорено пред ВАС, който с Решение № 2677 от 22.02.2019 г., постановено по адм.дело № 14622/2017 г., го е оставил в сила.

По подадената молба за закрила на С. С. Рахими Р., лично и като законен представител на малолетните С. Х. Ш. и А. Г. Д. е изготвено Становище рег.№ УП 11270/19.11.2018 г. от старши експерт в отдел ПМЗ-ВР в РПЦ-С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденката и малолетните и деца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство са приети справки вх.№ МД-808/07.12.2018 г., вх.№ МД-670/02.10.2018 г., вх.№ МД-620/07.09.2018 г. и вх. № МД-52/17.01.2017 г., които са подробно обсъдени от административния орган в издадения от него акт (л.22).

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо на С. С. Рахими Р., лично и като законен представител на малолетните С. Х. Ш. и А. Г. Д.

няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателката и малолетните ѝ деца. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лица, нуждаещи се от международна закрила, а за мигранти.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като С. С. Рахими Р., лично и като законен представител на малолетните С. Х. Ш. и А. Г. Д. не са били принудени да напуснат И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо нея и малолетните и деца не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход.

Посочените лични мотиви на молителката и малолетните и деца не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл.9, ал.8 ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденката и нейните малолетни деца лични мотиви за желанието и да получи статут и да замине в Европа, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът уведоми за датата и часа на съдебното заседание Дирекция "Социално подпомагане" – В., отдел "Закрила на детето", в качеството му на орган по чл.15, ал.6 ЗЗДет, със задължение за така насроченото съдебно заседание да изрази становище, а при невъзможност – да представи доклад относно малолетните деца. В социалния доклад (л.197) са описани резултатите от проведената беседа с майката на децата, като е преразказана тяхната бежанска история. В доклада се съдържа информацията относно грижите, които са полагани спрямо децата, за жилищните условия и среда за децата, за възпитанието, образованието и социалната им интеграция.

В хода на съдебното производство е изслушано изявление на С. С. Рахими Р. по реда на чл.176 ГПК. Жалбоподателката заяви, че нейният съпруг е осъществявал нелегално разпространение на християнската религия, чието изповядване в И. е забранено. Заявява, че съпругът ѝ е бил арестуван, срещу него е имало заведено съдебно производство, освободен е бил под гаранция и това е причината за напускане на страната им по произход преди около три години. Съдебното решение срещу съпруга ѝ е връчено чрез техен роднина в И. – нейният баща, който ги уведомил след като вече те са били на територията на България. Твърди, че по отношение на съпруга ѝ нямало забрана за напускане на И. при освобождаването му от ареста, а само повдигнато обвинение срещу него. Заради същото, съпругът ѝ е посещавал домашни църкви, занимавайки се с изучаване и разпространение на християнска религия сред други иранци, година преди да пристигнат в България. Заявява още, че има други иранци, приели христовата вяра заради нейния съпруг, както и че тя е приела същата, защото и харесва. В мюсюлманската религия жената няма никакви права, мъжът може да има по няколко жени, а това не се харесва на жалбоподателката. Допълва още в тази връзка, че при християнската вяра мъжът може да има само една жена. Желанието за приемане на християнството от нейна страна е продиктувано, не от послушание към съпруга ѝ, а заради самата нея. Заявява, че не е присъствала на сбирките в И., нито че

съпругът ѝ е разказвал какво се е случвало там, тъй като нейното семейство е много религиозно – мюсюлмани-шиити и същите не бива да узнават този факт. В храмовете в И. са поставени камери от властите, поради това същите не могат да се посещават от страх от заснемане. За това християнските занимания се провеждат в домашни църкви, домове на някои от членовете на християнството.

По делото е разпитан като свидетел И. А. К., пастор в Християнска църква "Мисията". Свидетелят сподели, че е пастор на протестантска църква, която семейството на жалбоподателката посещава. Църквата полага грижи за нея и семейството ѝ, както и за други хора в нужда. Заяви, че жалбоподателката работи в кухнята на тази фондация, която се грижи за деца сираци. Същият в качеството си на работодател е доволен и е с изключителни впечатления от жалбоподателката. След организирано посещение в Р. на еколагер, е бил впечатлен, че децата на жалбоподателката бързо се адаптират към българската среда, знаят български език по-добре от родителите си. Почти от месец започнали да се събират през неделя, заедно с още няколко семейства, за да може свидетелят да установи, дали това, което е било като беседа е разбрано от тях. На провежданите събирания присъстват хора, които владеят българския език осъществявайки превод. Фондацията е наименувана "Мисия спасение" и функционира от около 15 години в [населено място],[жк]. Свидетелят посочи, че един иранец, който е бил в затвора, след излизането му, променил живота си, като свидетелят продължава да поддържа връзка с него и същият е заявил, че иска да помогне на семейството на жалбоподателката, което е избягало от И.. Запознал се с тях при една от проведените срещи, и след това от негова страна е предоставен помощ на други хора, които владеят езика "фарси", независимо от И. или А.. Свидетелят често контактува с жалбоподателката, тъй като се виждат в кухнята, където тя помага, разговарят, макар е не често, но при възможност относно какво са разбрали тя и близките и по време на проведените беседи, същият вижда в нея инициатива и особено в децата им, че има траен интерес какво се случва в църквата, за християнството в неговата сърцевина. Заяви, че жалбоподателката работи в кухнята, заедно с нейна съгражданка, като има и главен готвач. Свидетелят твърди, че за 22 години се е срещал с различни хора, като от 4 години помага и на чужденци. Счита, че вярата му е истинска и искрена, както и че познава достатъчно жалбоподателката и нейното семейство, същите не лъжат, запознат е, че им харесва живота в Република България. Допълни, че съпругът на жалбоподателката, постоянно има въпроси, има желание за развитие. В заключение заявява, че не е запознат дали жалбоподателката и семейството и са знаели достатъчно за християнството при пристигането в България, но счита, че това е постижимо, защото са активни и вярват в християнството.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

1. от жалбоподателката: декларация от Християнска църква "Мисията" (179), декларация от Християнска църква "Мисията", издадена в полза на съпруга на жалбоподателката (л.181); становище № 8/29.10.2018 г., издадено за съпруга на жалбоподателката (л.182); служебна бележка, издадена от Детска градина № 101 "Ябълкова градина", район "Л." в полза на А. Г. Д. (л.185); Съдебно решение, издадено от Ислямска република И. в легализиран превод на български език и копие на персийски език (л.199).
2. от ответника: справка вх.№ МД-331/31.05.2019 г. относно Ислямска република И., относно общото положение в страната и положението на новопокръстените иранци, които се завръщат в И. след като са приели християнството, издадена от дирекция "Международна дейност", ДАБ при МС (л.186); справка вх.№ МД-529/27.09.2019 г., издадена от Дирекция "Международна дейност", ДАБ при МС (л.211-219); справка вх.№ МД-513/18.09.2019 г., издадена от Дирекция "Международна дейност" (л.220).
3. от СДВР: докладна записка относно извършена проверка на жалбоподателката и нейното семейство (л.230).

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл.168, ал.1 АПК), на основанията, посочени в чл.146 от кодекса, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

В административното производство са участвали малолетни лица, на които на основание чл.15, ал.7 във вр.с ал.1 ЗЗДет, административният орган е осигурил защита, като е уведомил дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на децата с цел неин представител да изрази становище, а при невъзможност – да предостави доклад. В случая процесуалните действия в административното производство са се провели в присъствието на социален работник. По този начин интересите им са били защитени според предписанията на закона.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл.1а, ал.2 ЗУБ, международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 ЗУБ определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход. Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателката при направеното от нея интервю, настоящият съдебен състав намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец и за предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец по отношение на жалбоподателката, тъй като изнесените от нея факти не обосновават основателен страх от преследване поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и тя да е била преследвана. Още повече, че самата жалбоподателка изрично посочва, че лично не е била преследвана въз основа на някои и от посочените признаци и в частност по признак религия. Отделно от това следва да се посочи, че независимо от представеното доказателство за приемане на християнска религия, в

частност протестантство, не се доказва по безспорен начин твърдението на жалбоподателката, че е християнка и че поради това при завръщане в И. същата може да бъде преследвана. Единствено същата е заявила, че по отношение на нейния съпруг е имало повдигнато обвинение във връзка с изповядваната от него християнска религия, за което не се представени категорични и безспорни доказателства нито в хода на административното производство, нито в хода на съдебното производство.

Налице е също и противоречие между изявленията на жалбоподателката в хода на административното производство и тези дадени в хода на съдебното производство. В хода на проведеното интервю, жалбоподателката е заявила, че нейните родители са приели християнството преди 6-7 години, докато пред съда е заявява, че родителите и не са християни, че същите са много религиозни и са мюсюлмани-шиити. От страна на същата не излага познаване дори и елементарни познания по отношение на християнски празници, а объркано посочва общоизвестни факти. В тази връзка и събраните в хода на съдебното производство свидетелски доказателства не доказват по безспорен начин твърденията на жалбоподателката.

От представените доказателства от ответника се установява, че семейството на жалбоподателката не живее на заявения адрес на местоживееене в [населено място] от края на м.август 2019 г., нито са налице данни, къде се намират същите (л.235).

Представеното съдебно решение на иранския съд също не доказва по безспорен начин, че спрямо съпруга на жалбоподателката има действително осъществено преследване във връзка с разпространение на христовата вяра, същото не е представено дори в оригинал. Освен това така представеното копие на съдебното решение, издадено от иранския съд, е нечетливо. Нещо повече: установи се, че съдебният акт е даден на роднина и е пресниман с мобилен телефон. Не може да се приеме, че даден човек може да бъде осъден на смърт без обсъждане на събраните по делото доказателства, а в представения превод такива обсъждания няма.

Наличието на всичко изложено – установените противоречия в хода на интервюто и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателката с оглед променената религиозна принадлежност, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната ѝ теза и получаването на статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплахата за жалбоподателката с оглед религиозна принадлежност, още повече, че и тя самата посочва в интервюто, че спрямо нея не са отправяни заплахи във връзка с религията, изповядвана от нея. Нещо повече, самата жалбоподателка заявява в хода на интервюто, че желанието ѝ е да замине в Англия при своите братя. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

В тази връзка, Съдът намира, че по отношение на жалбоподателката не са налице предпоставките и причини същата да се завърне в страната си по произход с оглед на характера на посочените причини, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, въз основа на които да се представи статут на бежанец. Не се установява жалбоподателката да е била обект на преследване от някой от субектите по чл.8, ал.3 ЗУБ, както и по отношение на нея да е извършено някое от действията по преследване, съобразно чл.8, ал.5 ЗУБ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е законосъобразна преценката на

административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

На следващо място, Съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства не се установява жалбоподателката да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността и като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история на жалбоподателката и нейния съпруг, респективно обстановката в И., чиито гражданин е жалбоподателката. Съгласно чл.9 ЗУБ такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б.в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл.15, б.в) от Директивата във вр. с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл.35 АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка Съдът изиска актуална справка за ситуацията в И.. От представените от страна на ответния административен орган справки относно общото актуално положение и отношението на държавните органи в Ислямска република И. се установява, че ситуацията в И. относно спазване на човешките права е недобра, включително по отношение на религиозните малцинства. От друга страна в

справката относно отношението на държавните органи към православните християни се установява, че конституцията постановява, че зороастрийците, евреите и християните са единствените признати религиозни малцинства. В рамките на закона, те имат разрешение да извършват религиозни обреди и церемонии и да формират религиозни общества. Те също са свободни да се занимават с лични дела и религиозно образование според собствения си религиозен канон. Всеки гражданин, който не е регистриран член на една от тези три групи или който не може да докаже, че семейството му е било християнско преди 1979 г., се счита за мюсюлманин. Тъй като законът забранява на гражданите да преминават от ислям към друга религия, правителството признава християнското вероизповедание на граждани, които са арменски или асирийски християни (тъй като присъствието на тези групи в страната предшества исляма), или на граждани, които могат да докажат, че те или техните семейства са били християнски преди революцията през 1979 г. Гражданите, които са членове на едно от признатите религиозни малцинства, трябва да се регистрират пред властите. Регистрацията предоставя определени права, включително възможност за употреба на алкохол за религиозни цели. Немюсюлманите не могат да бъдат избирани в представителен орган или да заемат висши представителни, разузнавателни или военни длъжности, с изключение на пет от 290 парламентарни места, запазени от конституцията за признати религиозни малцинства. При така посоченото в справката, настоящият съдебен състав намира, че при тези условия, жалбоподателката както и нейното семейство разполагат с правото да се регистрират пред властите, като част от някое от трите религиозни малцинства.

Следователно законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателката е заплашена при завръщането си и пребиваването си на територията на И., има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало и да има заплахи за живота и сигурността и, основани на някои от признаците по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

И не на последно място, Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл.4, ал.3 ЗУБ, а именно, че "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява живота или свободата на жалбоподателката да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба. Освен това към настоящия момент не се твърдят проблеми с властите в страната по произход и гражданство, не се посочва и да е била заплашвана по какъвто и да е начин в тази насока.

Предвид изложеното Съдът приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. Рахими Р., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], лично и като законен представител на малолетните С. Х. Ш., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН] и А. Г. Д., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 4553/18.12.2018 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващата и на малолетните ѝ деца за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен

съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: